

VYPOŘÁDÁNÍ PŘIPOMÍNEK K MATERIÁLU S NÁZVEM:

Analýza možnosti zavedení institutu „zkoušky spolehlivosti“ pro další osoby působící v orgánech veřejné moci

Dle Jednacího řádu vlády byl materiál rozeslán do mezíresortního připomínkového řízení dopisem ministra vnitra dne 11. dubna 2011, s termínem dodání stanovisek do 26. dubna 2011. Vyhodnocení tohoto řízení je uvedeno v následující tabulce:

Resort	Připomínky	Vypořádání
Ministerstvo dopravy	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Ministerstvo financí	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Ministerstvo kultury	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Ministerstvo obrany	<u>3 zásadní připomínky</u> 1. Materiál zcela postrádá jakékoli rysy týkající se vymezení obsahu zkoušek spolehlivosti v rámci navrhovaných skupin zkoušených osob a důsledků, které pro ně z jejich aplikace vyplynou. Požadujeme materiál v tomto duchu doplnit. 2. V analýze chybí dostatečný rozbor toho, jaký má zkouška spolehlivosti reálný dopad na policisty a zaměstnance Policie ČR. Navrhujeme materiál v tomto duchu dopracovat. 3. Navrhujeme, aby do materiálu byla zapracovaná fakta vyplývající z aplikace institutu zkoušky spolehlivosti u Policie ČR, například kolik příslušníků policie za dva roky účinnosti zákona o Polici České republiky bylo testováno, popřípadě s jakým výsledkem	Ad 1. <u>Vysvětleno</u> Materiál byl částečně doplněn; podrobné vymezení obsahu zkoušek bude uvedeno v případném věcném záměru. Ad 2. <u>Akceptováno</u> Ad 3. <u>Akceptováno</u>
Ministerstvo práce a sociálních věcí	<u>Bez zásadních připomínek</u>	

Ministerstvo pro místní rozvoj	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Ministerstvo průmyslu a obchodu	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Ministerstvo spravedlnosti	<u>6 zásadních připomínek</u> 1. Materiál obsahující jednak analýzu využívání zkoušky odolnosti v rámci Policie ČR, jednak to, jak by měl být tento institut dále využíván s eventualitou možného rozšiřování na další kategorie osob, by měl být mnohem více propracován a měl by jednoznačně zahrnovat řešení řady otázek, z kterých některé uvádíme níže. Má-li se jednat o analýzu, nepovažujeme varianty věcného řešení budoucího zákona v této fázi za rozhodující. Přesto předložená analýza navrhuje varianty, o kterých má podle navrhovaného usnesení vláda rozhodnout. Materiál je tedy částečně i věcným záměrem zákona, na který se vztahuje postup stanovený Legislativními pravidly vlády. Zásadní otázkou, kterou se předkladatel nezabývá, je ústavnost zkoušek. Rovněž je nutné se vypořádat s otázkou, zda zájem na ochraně základů právního a demokratického státu převyšuje zájem na soukromí dotčených kategorií osob, vůči nimž by byla zkouška spolehlivosti prováděna. Tak by tomu nepochybně bylo, pokud by ve vztahu k dané kategorii osob byly shledávány vážné problémy spočívající ve velmi vysoké úrovni možného rizikového korupčního chování. Kategorie osob, vůči kterým by popřípadě byla zkouška realizována, by měly odpovídat poznatkům o stavu a vývoji trestné činnosti spojené s korupcí v České republice včetně poznatků o míře její latence. Plošné nasazení tohoto institutu proti všem úředním osobám by se z tohoto pohledu mohlo jevit jako značně kontraproduktivní. Je pak nutno upozornit na to, že například případy výskytu korupčního chování u soudců i státních zástupců byly v poslední době zcela ojedinělé. Totéž by se mělo týkat i dalších uvažovaných kategorií úředních osob, jichž by se eventuálně budoucí nasazení zkoušky spolehlivosti mohlo týkat. U každé kategorie by měly být nejenom vyhodnoceny zkušenosti z využívání postupu podle § 107 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ale i nezbytnost budoucí úpravy využívání uvedené zkoušky vůči určité kategorii osob.	Ad 1. <u>Akceptováno částečně</u> Zvolený model analýzy byl uplatněn z důvodu uvedení základních faktů, a to tak, aby vláda vybrala takovou variantu, která bude následně zpracována již plně dle LPV; v ostatních bodech byl materiál dopracován; další podrobnosti (např. finanční krytí projektu) budou rozpracovány v případném věcném záměru.

	Poukazuje se i na nejasnost dosavadní využitelnosti výsledku zkoušky spolehlivosti jako důkazu v trestním řízení (§ 89 odst. 2 tr. ř.). Výskyt konkrétních věcí, v nichž byly takové zkoušky provedeny a jejich výsledek měl být použit jako důkaz, je zatím zcela minimální. Přitom by mělo být k dispozici již nějaké rozhodnutí soudu v konkrétní věci, aby to odůvodnilo směr dalších úvah ohledně rozšiřování využívání tohoto institutu. Pouhá úvaha o pracovněprávní využitelnosti výsledku zkoušky spolehlivosti nepostačuje. Náklady na provedení „zkoušky spolehlivosti“ se odhadují na částku cca 1.500 až 30.000 Kč (str. 21 Analýzy). Analýza se však s finančním krytím projektu nevyrovnává. Jsme toho názoru, že materiál by v předložené podobě, aniž by byl náležitě dopracován, neměl být schválen. Dopracovaný materiál by vláda měla vzít "na vědomí" a pokud se s rozšířením zkoušek ztotožní, uložit příslušným ministrům připravit návrh zákona (i variantně) v klasickém legislativním procesu. 2. K bodu 2.1 Využití operativně pátracího prostředku – předstíraný převod Navrhujeme, aby předkladatel zpřesnil větu „Předstíraný převod úplatku je tedy možné provést, existuje-li podezření, že byl spáchán trestný čin.“ v tom smyslu, že musí jít o úmyslný trestný čin (což se ostatně uvádí v předchozí větě). 3. K bodu 5.1 Okruh osob, na které by se měla vztahovat zkouška spolehlivosti a důsledky pozitivního výsledku zkoušky spolehlivosti Pokud jde o variantu k okruhu testovaných osob, přikláníme se k variantě 3 s tím, že by měla být rozšířena o provedení zkoušky spolehlivosti i o znalce, tlumočníky a osoby jednající za znalecké ústavy. Má-li se pak zkouška spolehlivosti vztahovat i na soudce, bude nutné při přípravě takové právní úpravy dbát, aby nebyla dotčena jejich nezávislost a nestrannost. Dále upozorňujeme, že pokud jde o vymezení, kdo je vyňat z působnosti zkoušky spolehlivosti, nepovažujeme spojení „manuální a obdobné profese“ zrovna za výstižné. Lze například říci, že řada osob se podílí na výkonu veřejné moci tím, že činí něco manuálně. Považujeme proto za nezbytné, pojem podílu na výkonu veřejné moci precizněji vymežit. Současně se nám jeví poněkud nesrovnatelné, aby zaměstnanci hrozila ztráta	Ad 2. <u>Akceptováno</u> Ad 3. <u>Akceptováno</u>
--	---	---

	zaměstnání, zatímco volenému funkcionáři pouze ostuda v podobě informování voličů. Jsme toho názoru, že odpovídající sankcí by podle všeho měla být ztráta mandátu. 4. K bodu 5.2 Orgán odpovědný za provádění zkoušek spolehlivosti Dle návrhu zákona o Generální inspekci bezpečnostních sborů a o změně souvisejících zákonů, provádí zkoušku spolehlivosti příslušník nově konstituované Generální inspekce bezpečnostních sborů, a to vůči příslušníkovi Policie ČR, příslušníkovi Vězeňské služby ČR, celníkovi, příslušníkovi inspekce nebo vůči zaměstnanci těchto institucí. Vůči např. soudcům, státním zástupcům i dalším zaměstnancům ve sféře justice by se však nejspíš mělo jednat o zcela nově ustavený úřad, jak se o tom ostatně uvažovalo v době, kdy se v roce 2003 zvažovalo provádění tzv. testů integrity. Vyjádření se ke koncepci takového úřadu a rozsahu jeho působnosti však zatím v materiálu zcela chybí. 5. K bodu 5.3 Legislativní řešení zkoušky spolehlivosti S ohledem na výše uvedené, přikláníme se u otázky legislativního řešení zkoušky spolehlivosti k variantě 4. Máme za to, že novým zákonem může být eliminována řada případných výkladových a aplikačních problémů. Současně však upozorňujeme, že představa, že by zvláštní zákon mohl „zajistit, aby dokumentace pořízená při provádění zkoušky spolehlivosti byla nepochybně použitelná jako důkaz v trestním řízení“, je zavádějící. Jedna otázka je, co může být důkazem v trestním řízení a druhá otázka je, jak bude tento důkaz v trestním řízení posouzen. Jako důkaz může v trestním řízení sloužit vše již podle stávající právní úpravy (§ 89 odst. 2 tr. ř.), nicméně použitelnost a váha takového důkazu bude vždy věcí posouzení v daném konkrétním případě, kdy se uplatní zásady relativní a absolutní neúčinnosti důkazů. Tento princip nemůže být zvrácen žádným jiným právním předpisem, který by soudu v trestním řízení ukládal, jak má hodnotit ten který důkaz. Proto požadujeme uvedené tvrzení z textu analýzy vypustit. 6. K judikatuře ESLP Pro aktuální přehled judikatury odkazujeme na rozsudek ESLP ve věci Bannikova	Ad 4. <u>Akceptováno</u> Ad 5. <u>Akceptováno</u> Ad 6. <u>Akceptováno</u>
--	---	--

	proti Rusku, č. 18757/06, 4. 11. 2010, § 33-65.	
Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy	<u>Bez připomínek</u>	
Ministerstvo zahraničních věcí	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Ministerstvo zdravotnictví	<u>Bez připomínek</u>	
Ministerstvo zemědělství	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Ministerstvo životního prostředí	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Český statistický úřad	<u>Bez připomínek</u>	
Český úřad zeměměřičský a katastrální	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Český báňský úřad	<u>Bez připomínek</u>	
Úřad průmyslového vlastnictví	<u>Bez připomínek</u>	
Úřad pro ochranu hospodářské soutěže	<u>Bez připomínek</u>	
Správa státních hmotných rezerv	<u>Bez připomínek</u>	
Státní úřad pro jadernou bezpečnost	<u>Bez připomínek</u>	
Národní bezpečnostní úřad	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Energetický regulační úřad	<u>Bez připomínek</u>	

Úřad vlády ČR – zmocněnec vlády pro lidská práva	<u>Připomínky nezaslány</u>	
Úřad vlády ČR – Kabinet vedoucího Úřadu vlády	<u>1 zásadní připomínka</u> 1. Považujeme za nutné v jednotlivých variantách přesně specifikovat okruhy osob, na něž by se zkouška spolehlivosti měla vztahovat, a jednotlivé varianty doplnit zdůvodněním, které by obsahovalo základní kritéria pro zařazení osob do dané varianty.	Ad 1. <u>Akceptováno</u>
Úřad vlády ČR – předseda LRV	<u>1 zásadní připomínka</u> 1. Předložený materiál obsahuje v bodu 5.1. celkem čtyři varianty „osobní působnosti“ předpokládaného rozšíření institutu „zkoušky spolehlivosti“ na další osoby působící v orgánech veřejné moci. Pouze u varianty 1 je ale jasné, o jaký okruh osob by mělo jít, zatímco v případě variant 2., 3. a 4. nelze přesně určit, jaký okruh osob by měly zahrnovat, ani na základě jakých kritérií a s jakým cílem byly jednotlivé varianty vytvářeny. Varianta 2 má mimo jiné zahrnovat (kromě zaměstnanců ministerstev a dalších správních úřadů, úředníků obcí a krajů, pracovníků obecních a městských policí a zaměstnanců zdravotních pojišťoven) i „další osoby, které vykonávají pravomoc jménem státu, kraje či obce“. „Osobami, které vykonávají pravomoc jménem státu“, jsou přitom rovněž členové vlády, poslanci, senátoři, soudci a státní zástupci, se kterými se výslovně počítá až ve (zdánlivě širší) variantě 3, resp. nepřímou možností i ve variantě 4. Osobami, které vykonávají pravomoc jménem kraje či obce jsou rovněž členové jejich zastupitelstev, kteří jsou přitom výslovně zmíněni rovněž až ve variantě 3. Při porovnání těchto variant proto nelze bez pochybností určit, kdo má patřit do kategorie „dalších osob, které vykonávají pravomoc jménem státu, kraje či obce“ ve variantě 2, pokud by se nemělo jednat o poslance, senátory, soudce, státní zástupce a členy zastupitelstev obcí a krajů, kteří jsou ve variantě 3 uvedeni výslovně. Přitom i varianta 3 obsahuje kategorii „dalších osob, které vykonávají pravomoc jménem státu, kraje či obce“. Ve variantě 3 jsou sice u této kategorie příkladmo uvedeni notáři, exekutoři a pracovníci stanic technické kontroly, tím se ale takto obecně vymezený okruh osob nevyčerpává. Kromě toho pracovníci stanic technické kontroly nevykonávají	Ad 1. <u>Akceptováno</u>

	žádnou pravomoc jménem státu a právní úprava pouze spojuje s jejich soukromoprávními úkony veřejnoprávní důsledky; tento příklad ukazuje, jak je přesné vymezení okruhu potenciálně testovaných osob důležité. Od přesného určení okruhu osob, na které by se měl institut „zkoušky spolehlivosti“ vztahovat, se bude odvíjet jak určení orgánu příslušného k provádění této zkoušky, tak konkrétní způsob promítnutí navrženého řešení do právního řádu, tzn. určení okruhu zákonů, které bude třeba změnit, včetně příslušných modifikací průběhu zkoušky pro jednotlivé kategorie testovaných osob. Pokud by se měla zkouška spolehlivosti týkat jen osob, které jsou součástí výkonné moci, resp. veřejné správy, mohlo by provádění této zkoušky spadat pouze do působnosti orgánu, který bude součástí výkonné moci (např. Policie ČR, Inspekce policie či uvažované Generální inspekce bezpečnostních sborů). Pokud by se však měla zkouška spolehlivosti týkat též osob stojících mimo výkonnou moc, resp. veřejnou správu, především členů Parlamentu, soudců a státních zástupců, mělo by provádění zkoušky spolehlivosti vůči těmto osobám spadat do působnosti orgánu veřejné moci stojícího mimo výkonnou moc, tzn. nepodřízeného vládě, aby se předešlo možnému zneužívání tohoto institutu spočívajícího např. v tom, že některé osoby by byly testovány častěji, popř. některé by nebyly testovány vůbec. V takovém případě by provádění zkoušky spolehlivosti nemuselo být nutně centralizováno u jednoho orgánu, ale v případě osob, které jsou součástí výkonné moci, resp. veřejné správy, by šlo o orgán spadající pod výkonnou moc podřízenou vládě, zatímco v případě osob stojících mimo veřejnou správu by šlo o orgán vládě nepodřízený (z hlediska svého postavení v systému státní moci podobný např. postavení Úřadu pro ochranu osobních údajů). V případě testování volených představitelů na celostátní i místní úrovni budí pochybnosti i předpokládané nakládání s výsledkem zkoušky. V materiálu se sice uvádí, že v případech volených zástupců by byl pozitivní výsledek zkoušky spolehlivosti zaslán příslušnému orgánu s požadavkem na projednání na veřejném zasedání, avšak aktuální většina v příslušném orgánu takový bod na jednání vůbec nemusí zařadit, aniž by byl pro tento případ naznačen další postup. Stejně tak nejsou naznačeny předpokládané odchylky provádění zkoušky spolehlivosti pro jednotlivé kategorie osob, na které by se vztahovala. V případě varianty 2 i 3 budí dále pochybnosti slovní spojení „zaměstnanci	
--	---	--

	ministerstev a jiných ústředních správních úřadů, jakož i zaměstnanci dalších (správních úřadů) organizačních složek státu“, a to ve srovnání s variantou 4, kde se výslovně uvádějí jednotlivé kategorie zaměstnanců ve správních úřadech, vč. zaměstnanců vykonávajících regionální a místní státní správu zařazených u správních úřadů se všeobecnou působností a u územních odborných správních úřadů. Ti všichni ale spadají do obecné kategorie „zaměstnanců dalších (správních úřadů) organizačních složek státu“, uvedené ve variantě 2 a 3. Ani v tomto případě tedy není jasné, v čem by měl v případě těchto kategorií osob spočívat rozdíl mezi jednotlivými variantami, tzn. mezi variantou 2 a 3 na straně jedné a variantou 4 na straně druhé. Ve variantě 4 jsou obecně uvedeni zaměstnanci právních subjektů, na které byl ve vymezeném rozsahu delegován výkon státní správy, což jsou mimo jiné všechny obce a kraje. Úředníci územních samosprávních celků a pracovníci obecních a městských policií, tzn. zaměstnanci obcí a krajů, jsou přitom výslovně uvedeni jen ve variantě 2 a 3. Ani v tomto případě tedy není jasné, proč jsou ve variantě 4 skryti pod zmíněnou obecnou kategorii. Ve variantě 2 jsou výslovně uvedeni zaměstnanci zdravotních pojišťoven, aniž by bylo zdůvodněno, proč by se měla právní úprava v rámci této varianty vztahovat pouze na ně, existují-li i další právnické osoby, na které byl zákonem přenesen výkon státní správy, např. státní fondy rozhodující o poskytování dotací z jejich rozpočtů, se kterými se však obecně počítá až ve variantě 4. Z hlediska potenciálního korupčního jednání může být vzhledem k charakteru zákonné úpravy a z ní plynoucí šíři správního uvážení rozhodování o dotacích mnohem rizikovější činnost než správa pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Ve variantě 3 se počítá mimo jiné též se členy profesních a zájmových samospráv, což by zahrnovalo všechny členy profesních komor, tzn. všechny advokáty, lékaře, patentové zástupce, daňové poradce, auditory atd. Otázkou je, zda je to skutečně tak míněno, neboť veřejnou moc (zde profesní samosprávu) nevykonávají v případě profesních komor jejich členové, ale komory jako veřejnoprávní korporace, resp. jejich orgány. Výjimkami jsou snad jen notáři a exekutoři, kteří vykonávají jako fyzické osoby delegovanou státní moc. Používání zkoušky spolehlivosti u těchto osob, pokud nepůsobí v orgánech příslušné komory, by tedy přesáhlo rámec věcného zadání, podle něhož má jít jen o osoby působící v orgánech veřejné moci.	
--	--	--

	Ve variantě 4 se naopak odkazuje na fyzické osoby vykonávající veřejnou správu, sdružené ve stavovských komorách, což by zahrnovalo notáře, ne však už např. exekutory, neboť úkony exekutora se podle exekučního řádu považují za úkony exekučního soudu, nejde tedy de iure o veřejnou správu. Ve variantě 4 se mimo jiné odkazuje obecně na osoby, o nichž tak stanoví Ústava ČR nebo zvláštní zákon. To by zřejmě znamenalo, že by okruh osob, u kterých by bylo možné provádět zkoušku spolehlivosti, měly určovat tyto předpisy, což si lze představit na úrovni zvláštních zákonů, zatímco na úrovni Ústavy ČR vzhledem k jejímu obsahu a struktuře nikoliv. Není přitom ani naznačeno, které zvláštní zákony by měly okruh těchto osob určovat. V rámci věcného řešení nelze jen obecně odkazovat na osoby, které určí zákon - okruh těchto osob musí být vymezen pozitivně. V případě dalších kategorií osob není ve variantě 4 jasné, jaký je rozdíl mezi zaměstnanci jiných správních úřadů s celostátní působností řízených vládou (ústředních správních úřadů) a zaměstnanci jiných správních úřadů s celostátní působností řízených vládou, v jejichž čele nestojí ministr, ale vládou jmenovaný vedoucí (ústředních správních úřadů) a proč jsou tyto kategorie uváděny zvlášť. Z výše uvedeného je patrné, že předložený materiál je, pokud jde o jednotlivé varianty týkající se okruhu osob, na něž by se měla zkouška spolehlivosti vztahovat, zpracován bez konkrétnější představy o obsahu a důsledcích navrženého řešení. V důsledku toho nelze relevantně posoudit obsah a z toho plynoucí důsledky jednotlivých variant, což má rozhodující význam pro posouzení dalších částí návrhu, a to varianty týkající se určení příslušného orgánu a způsobu promítnutí věcného řešení do právního řádu. Pro řádné posouzení materiálu je nezbytné, aby byl obsah jednotlivých variant v bodu 5.1. vymezen způsobem, který bude vzbuzovat co nejmenší pochybnosti, a aby byly jednotlivé varianty rovněž odpovídajícím způsobem odůvodněny, z čehož by bylo jasné, na základě jakých hledisek a s jakými cíli bylo k vytváření jednotlivých variant přistupováno. Rovněž by v materiálu mělo být uvedeno, ke které variantě se předkladatel přiklání a proč. V návaznosti na to by měl materiál alespoň rámcově popisovat i předpokládané odchylky provádění zkoušky spolehlivosti u jednotlivých kategorií osob. Na základě toho je třeba, aby byl materiál ve výše uvedeném smyslu podstatným způsobem dopracován a poté znovu předložen k připomínkám, neboť v této podobě	
--	--	--

	nemůže sloužit jako podklad pro rozhodnutí vlády o dalším postupu v této věci.	
Úřad vlády ČR – odbor kompatibility	<u>Bez připomínek</u>	
Český telekomunikační úřad	<u>3 zásadní připomínky</u> 1. K bodu 5.1 Okruh osob, na které by se měla vztahovat zkouška spolehlivosti a důsledky pozitivního výsledku zkoušky spolehlivosti ČTÚ preferuje variantu 3: • poslance a senátory, • členy zastupitelstev územních samosprávných celků, • zaměstnance ministerstev a jiných ústředních správních úřadů, jakož i zaměstnance dalších (správních úřadů) organizačních složek státu a příspěvkových organizací zřízených zákonem, • soudce a státní zástupce, • úředníky územních samosprávných celků, • pracovníky obecních a městských policí, • členy profesních a zájmových samospráv, • zaměstnance zdravotních pojišťoven, • další osoby, které vykonávají pravomoc jménem státu, kraje či obce (např. notáři, exekutoři, pracovníci stanic technické kontroly). 2. K bodu 5.2 Orgán odpovědný za provádění zkoušek spolehlivosti ČTÚ preferuje variantu 2: • specializovaný organizační článek inspekce policie, resp. v budoucnu Generální inspekce bezpečnostních sborů (v návrhu zákona o Generální inspekci koncipována jako nezávislý orgán). 3. K bodu 5.3 Legislativní řešení zkoušky spolehlivosti ČTÚ preferuje variantu 4: • zákon o zkoušce spolehlivosti.	Ad 1. <u>Akceptováno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastánce varianty č. 3 ohledně okruhu osob, na něž se má vztahovat zkouška spolehlivosti. Ad 2. <u>Akceptováno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastánce varianty č. 2 ohledně prováděcího orgánu. Ad 3. <u>Akceptováno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastánce

		varianty č. 4 ohledně legislativního řešení.
Česká národní banka	<u>Bez připomínek</u>	
Úřad pro ochranu osobních údajů	<u>14 zásadních připomínek</u> Úřad pro ochranu osobních údajů materiál odmítá jako celek, a to z těchto důvodů: 1. Vzhledem k tomu, že provokace korupce je v rozporu s čl. 2 odst. 1 a 3, čl. 4 odst. 1 a čl. 10 odst. 1, 2 a 3 Listiny, je nezbytné, má-li být provokace korupce uzákoněna, změnit Listinu. 2. Materiál je v rozporu s morálními standardy křesťanské společnosti: „Běda člověku, skrze kterého přichází pokušení.“ Stát nemá být pokušelem. 3. Nelze jakkoliv zneužívat státní moc k provokaci korupce. Boj s korupcí by neměl používat prostředků policejního státu, známé z praxe carské Ochranky, byť by se jevily jako efektivní. Koncept právního státu je s konceptem policejního státu v příkrém rozporu. Primární rolí policie je postupovat <i>ex post</i>, nikoliv <i>ex ante</i>, jinak vznikne situace blížká dystopii. 4. Nelze souhlasit s kodifikací svévole, kterou předkladatel navrhuje na p. 6: „Pokud však zjištěné skutečnosti neodůvodňují zahájení úkonů trestního řízení, zejména pro nedostatek důkazů, ale přesto existuje jisté podezření z korupčního jednání, může být provedena zkouška spolehlivosti.“ Neschopnost vyšetřit trestný čin nemůže být argumentem pro provokaci korupce s pracovněprávními důsledky. 5. Je nepřijatelné tvrdit, že „ochrana základů nezbytných pro fungování efektivního právního státu má mít přednost, byť reprezentovaná dílčím opatřením, jakým zkoušky spolehlivosti jsou, před případným zásahem tímto institutem do soukromí osoby, která je nebo by potenciálně mohla být ohrožena korupcí, popř. svým korupčním jednáním přispívá k erozi těchto základů.“ Účel nesvětí prostředky. Stát může využívat i jiné postupy, a to důsledněji než dosud, cf. Pavol Frič a Czeslaw Walek: <i>Crossing the thin blue line</i>, p. 15. 6. Argument, že korupci je úředník vystaven dnes a denně, je lichý (p. 6: „Může	ROZPOR Nelze akceptovat připomínku tohoto připomínkového místa, které materiál odmítá jako celek, neboť předložení materiálu je stanoveno ve Strategii boje proti korupci na období let 2011 a 2012

	však navodit situaci, ve které se zkoušená osoba každodenně nachází a kterou je povinna řešit a záleží na jejím uvážení, podle zažitých vzorců vlastního chování, jak se rozhodne.“) Páchání trestných činů je výjimečné a k jako takovému by k němu mělo být přistupováno. 7. Společenský zájem na správném výkonu pravomocí policisty kontrolovaný zkouškou spolehlivosti není vyšší než zájem na striktním dodržování zákona (p. 9). Zákonnost by vždy měla mít přednost před pouhou správností. 8. Kautela „bezprostřední ohrožení nebo poškození zdraví nebo majetku“ je zcela nedostatečná. Provokace je tedy podle návrhu přípustná, je-li ohrožení zdraví nebo majetku nikoliv bezprostřední. (To na p. 10 předkladatel pomíjí.) Jiný veřejný zájem chráněn není, ať jsou to lidská práva, národní bezpečnost nebo oprávnění a svobody jiných. 9. Není přípustný názor, že provokovat trestný čin je nepřípustné, zatímco provokovat přestupek přípustné je (p. 10). Hranice mezi trestnými činy a přestupky je arbitrární a v mezinárodní komparaci neobstojí. V EU-15 je obvyklá tripartice trestných činů, tj. jejich dělení na zločiny, přečiny a přestupky (angl. <i>summary offence</i>). V § 1 <i>Regina v. Loosely</i> [2001] UKHL 53 Nicholls of Birkenhead říká: „It is simply not acceptable that the state through its agents should lure its citizens into committing acts forbidden by the law and then seek to prosecute them for doing so.“ 10. Za povážlivé lze považovat, že by exekutiva provokovala členy zákonodárního sboru a soudce (pp. 17–8, varianta 3), což předkladatel i sám přiznává na p. 19. Jedná se o flagrantní porušení dělby moci. Pokud by exekutiva provokovala protivládní poslance, jednalo by se o zásadní poškození politického systému. 11. Naprosto nepřijatelné je, aby nejvyšší správní úřady <i>de facto</i> podléhaly policii (varianta 1) nebo GIBS (varianta 2) – pp. 19 a 20. Hypertrofie policejní moci je znakem policejního státu. 12. Dále je nutno upozornit na to, že pod „jednání zkoušené osoby souvisejícího	
--	--	--

	s výkonem veřejné moci“ (p. 22) lze nepochybně podřadit jednání mimo pracoviště, např. doma. Provokatéři by tedy testované mohli obtěžovat 24 hodin denně. 13. Materiál používá nesprávnou právní terminologii, např. na rozdíl doktríny správního práva nerozlišuje mezi „orgánem“ a „úřadem“, „subjektem“ a bezsubjektním „útvarem“ (p. 17). 14. Materiál je na některých místech nesrozumitelný. Např. „fyzické osoby, o nichž tak stanoví Ústava ČR nebo zvláštní zákon,“ (p. 18) je bezobsažné vymezení.	
Hospodářská komora ČR	<u>Bez připomínek</u>	
Bezpečnostní informační služba	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových	<u>Bez připomínek</u>	
Nejvyšší kontrolní úřad	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Svaz měst a obcí ČR	<u>1 zásadní připomínka</u> S navrhovaným rozšířením tzv. testů spolehlivosti, které jsou dnes uplatňovány u přesně stanoveného okruhu osob, tedy příslušníků a zaměstnanců Policie ČR, také na další osoby působící především v oblasti veřejné správy, nelze souhlasit. Především chybí dostatečné zkušenosti s aplikací uvedeného nástroje pro boj s korupcí v rozsahu, který je dnes umožněn zákonem č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Zkoušky spolehlivosti jsou přitom institutem, který je nutné aplikovat velmi uvážlivě, mimo jiné s ohledem na nalézací činnost Ústavního soudu zmiňovanou v předložené Analýze. Jedním z argumentů užívaných v Analýze k podpoře rozšíření možnosti aplikace institutu zkoušek spolehlivosti na širší spektrum osob než doposud, je zachování rovnosti před zákonem. Uvádí se, že současný stav, kdy pouze policisté či zaměstnanci Policie ČR mohou být vystaveni zkouškám spolehlivosti, zakládá jejich nerovné postavení vůči ostatním osobám, které se podílejí na výkonu veřejné	<u>Vysvětleno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastánce varianty č. 1 ohledně okruhu osob, na něž se má vztahovat zkouška spolehlivosti (tj. ponechání současného stavu). <i>Připomínkové místo s tímto způsobem vypořádání souhlasí.</i>

	správy. Z variant vymezujících nově okruhy osob, které by zkouškám bylo možné podrobit, však vyplývá, že namítaná nerovnost přesto nebude odstraněna. Pouze v navrhované variantě č. 3 jsou např. jmenováni soudci a státní zástupci. S ohledem na nezávislost soudců, se nelze domnívat, že by tyto osoby mohly být zkouškám spolehlivosti podrobovány. Návrh variant rozšíření okruhu osob, které by měly být zkoušeny postupem popisovaným v Analýze, se jeví nesystémovým. K boji s korupcí je k dispozici řada nástrojů již dnes naším právním řádem upravovaných. Jde zejména o instituty v rovině trestněprávní, pro jejichž použití jsou stanovena jasná a striktní pravidla, aby bylo zamezeno jejich zneužití. Z Analýzou nabízených variant okruhu osob, u nichž budou prováděny zkoušky spolehlivosti lze souhlasit s variantou č. 1, tedy zachování současného stavu.	
Kancelář veřejného ochránce práv	<u>Připomínky nebyly zaslány</u>	
Ústavní soud		
Nejvyšší soud	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Nejvyšší správní soud		
Magistrát hlavního města Prahy	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Krajský úřad Jihočeského kraje	<u>1 zásadní připomínka</u> Navrhujeme zvolit variantu 1, tj. ponechání současného stavu, kdy jsou takové zkoušky prováděny pouze na území vymezený okruh osob (policisté a zaměstnanci policie) a zkoušky provádí Inspekce Policie ČR. Máme za to, že základní metodou boje proti korupci měla být zejména prevence spočívající zejména v - transparentnosti postupů orgánů veřejné správy při rozdělování finančních prostředků a dispozicích s majetkem, - striktním dodržování základních zásad činnosti správních orgánů, - zajištění funkčnosti vnitřních kontrolních systémů a systémů vnitřních auditů v orgánech veřejné správy, - důrazu na výběr (ale i úroveň odměňování) zaměstnanců orgánů veřejné správy, ve kterých je rozhodováno, nebo připravováno rozhodnutí, o rozdělení finančních prostředků nebo dispozici s majetkem a rozhodováno o	<u>Vysvětleno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastávka varianty č. 1 ohledně okruhu osob, na něž se má vztahovat zkouška spolehlivosti (tj. ponechání současného stavu). <i>Připomínkové místo s tímto způsobem vypořádání souhlasí.</i>

	právech a povinnostech občanů, - zevšeobecňování dobré praxe, ale i případů, kdy taková praxe nebyla naplněna (došlo i k postihům trestněprávním), nikoli uplatnění „doplňkových opatření“, které by snad mělo nedostatek trestněprávní odpovědnosti nahrazovat odpovědností v rovině pracovněprávní (a to s rizikem, že uplatnění takového opatření zasahuje do základních lidských práv a zaručených LLPS).	
Krajský úřad Jihomoravského kraje	<u>1 zásadní připomínka</u> Pokud se týká okruhu osob, na které by se měla vztahovat zkouška spolehlivosti, preferujeme variantu 1, tzn. ponechat současný stav. Ve shodě s předkladatelem akcentujeme, že zkouška spolehlivosti představuje zásah do základních lidských práv zaručených Ústavou. Předložený materiál ovšem nabízí jen vágní a přinejmenším diskutabilní řešení tohoto zásahu. Nelze považovat za vhodnou koncepci zkoušky spolehlivosti jako jistého předstupně trestního řízení sui genesis. Uvedenému přitom nasvědčuje soustavná komparace navrhovaného institutu zkoušky spolehlivosti a platné trestněprávní úpravy, jakož i činnosti orgánů činných v trestním řízení. Dle záměru předkladatele by průběžné, namátkové a preventivní provádění zkoušek spolehlivosti bylo, vzhledem k finanční a časové náročnosti zkoušky spolehlivosti, spíše výjimečné. Jednalo by se tak prakticky výlučně o případy podezření z korupčního jednání, bez zřejmých důkazů, a to s ohledem na nadstandardní neodůvodněné majetkové poměry, podezřelé osobní vazby apod., přičemž zkouška spolehlivosti by byla prováděna na základě oznámení nadřízeného zkoušené osoby. Je obtížně představitelné, že by zaměstnavatel byl v rovině pracovněprávní oprávněn jakkoli posuzovat či dokonce prověřovat majetkové poměry či osobní vazby svých zaměstnanců. Rovněž vázat provedení zkoušky spolehlivosti prakticky výlučně na oznámení (udání) se jeví poněkud kontroverzním. Vhodnosti volby varianty 1 ostatně nasvědčují i příklady ze zahraničí, kde je zkouška spolehlivosti aplikována povětšinou jen na příslušníky bezpečnostních sborů. Neopomenutelným pozitivním aspektem ponechání současného stavu je rovněž úspora finančních prostředků. Byla-li by zvolena jiná, nežli námi preferovaná varianta 1 a došlo tak k rozšíření institutu zkoušky spolehlivosti, potom by vhodným legislativním řešením byl zákon	<u>Vysvětleno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastávka varianty č. 1 ohledně okruhu osob, na něž se má vztahovat zkouška spolehlivosti (tj. ponechání současného stavu). <i>Připomínkové místo s tímto způsobem vypořádání souhlasí.</i>

	o zkoušce spolehlivosti a orgánem odpovědným za provádění zkoušek spolehlivosti správní úřad s celostátní působností řízený vládou. V této souvislosti nelze odhlédnout od skutečnosti, že případná angažovanost orgánů činných v trestním řízení při realizaci zkoušky spolehlivosti (tzn. v rovině pracovně právní) se jeví jako zcela nevhodná.	
Krajský úřad Karlovarského kraje	<u>Bez připomínek</u>	
Krajský úřad Královéhradeckého kraje	<u>1 zásadní připomínka</u> K bodu 5.1 Okruh osob, na které by se měla vztahovat zkouška spolehlivosti a důsledky pozitivního výsledku zkoušky spolehlivosti Navrhujeme variantu č. 1 - tedy ponechání současného stavu. Domnívám se, že současný stav zejména v trestně právní rovině je plně dostačující pro stíhání „korupčních“ jednání. Navrhované rozšíření představuje dle našeho názoru velmi výrazný zásah do základních práv některých osob a je otázka, zda jsou zde ústavně konformní předpoklady pro tak výrazné omezení práv. Zároveň by při rozšíření osob podrobujících se zkoušce spolehlivosti docházelo k výrazné diskriminaci určitých osob v pracovněprávních vztazích.	<u>Vysvětleno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastánce varianty č. 1 ohledně okruhu osob, na něž se má vztahovat zkouška spolehlivosti (tj. ponechání současného stavu). <i>Připomínkové místo s tímto způsobem vypořádání souhlasí.</i>
Krajský úřad Libereckého kraje	<u>Bez připomínek</u>	
Krajský úřad Moravskoslezského kraje	<u>1 zásadní připomínka</u> Přestože korupce ve veřejné správě bezesporu představuje závažný společenský problém, navrhované rozšíření institutu zkoušky spolehlivosti na velmi početnou skupinu zaměstnanců v pracovním poměru ve veřejné správě, resp. volených zástupců územních samosprávných celků (členů zastupitelstev) považujeme za natolik výrazný zásah do základních lidských práv zaručených Listinou základních práv a svobod, že je třeba jej odmítnout. Navrhované rozšíření institutu zkoušky spolehlivosti považujeme za neodůvodněné, když podle našeho názoru je žádoucí, aby postih korupčního jednání zůstal primárně v rovině trestněprávní. V rovině mimo trestní právo je žádoucí, aby boj proti korupci byl realizován jinými způsoby a instituty (především musí být zajištěna maximální transparentnost a efektivní kontrolní mechanismy - vnitřní kontrolní systém, interní audit), které jsou podle našeho názoru v podmínkách územních samosprávných celků již	<u>Vysvětleno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastánce varianty č. 1 ohledně okruhu osob, na něž se má vztahovat zkouška spolehlivosti (tj. ponechání současného stavu). <i>Připomínkové místo s tímto způsobem vypořádání souhlasí.</i>

	nastaveny. Selžou-li, nastupuje trestněprávní odpovědnost. Zkouška spolehlivosti, která je v současné době zakotvena v zákoně o policii a týká se výhradně policistů a zaměstnanců policie, je podle našeho názoru odůvodněna specifičností činnosti policie, kterou však nelze de facto postavit na roveň obecně činnostem vykonávaným ve veřejné správě a obdobné zkoušce vystavit značný okruh zaměstnanců v pracovním poměru, navíc bez jakýchkoliv kompenzací této další „zvýšené povinnosti“. Poukazujeme rovněž na rizika spojená s případným zavedením navrhované právní úpravy - možné zneužití ze strany zaměstnavatele, apod. S ohledem na výše uvedené proto jako ZÁSADNÍ PŘIPOMÍNKU, pokud jde o okruh osob, na které by se měla vztahovat zkouška spolehlivosti, a důsledky pozitivního výsledku této zkoušky, navrhujeme ponechání současného stavu, tj. variantu 1 (zkoušky spolehlivosti provádět pouze u policistů a zaměstnanců policie) a ostatní varianty zásadně odmítáme.	
Krajský úřad Olomouckého kraje	<u>Bez zásadních připomínek</u>	
Krajský úřad Pardubického kraje	<u>1 zásadní připomínka</u> Základní principy institutu zkoušky spolehlivosti jsou dle názoru Pardubického kraje tak výrazným zásahem do základních lidských práv garantovaných Ústavou a Listinou základních práv a svobod, že by měly být vyhrazeny pouze sféře trestního práva. Posun mimo tuto sféru je krajně nežádoucí, protože ve svém důsledku může vést k narušení základních principů právního státu, jelikož takto významné zásahy musí být striktně omezeny pro jednání, které může naplnit jistou míru společenské nebezpečnosti předvídanou trestním právem. I sám předkladatel uvádí, že by tento institut byl např. využíván v případech, kdy existovalo korupční jednání bez zřejmých důkazů. Jinými slovy by bylo možné na základě pouhých domněnek zasahovat do základních práv, což je nutno v prostředí právního státu jistě odmítnout. Výše uvedeným závěrům nijak neodporuje stávající právní úprava tohoto institutu v zákoně o Polici ČR. I předkladatelem uváděné zahraniční právní úpravy se týkají téměř výhradně policistů. Rovněž je nutno konstatovat, že prostřednictvím takto nastaveného systému bude jen těžko docházet k odhalování rozsáhlých korupčních jednání, které tak zásadně poškozují veřejné finance. Naopak je nutno poukázat na rizika, která by navrhovaná právní úprava mohla přinést.	<u>Vysvětleno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastánce varianty č. 1 ohledně okruhu osob, na něž se má vztahovat zkouška spolehlivosti (tj. ponechání současného stavu). <i>Připomínkové místo s tímto způsobem vypořádání souhlasí.</i>

	Tento institut by mohl být jistě zneužíván, kdy by se mohl např. stát nástrojem pro zaměstnavatele, pomocí něhož by se mohl „vypořádat“ s nepohodlným zaměstnancem. Z výše uvedených důvodů se Pardubický kraj kloní k variantě č. 1, tedy ponechání současného stavu.	
Krajský úřad Plzeňského kraje	Bez zásadních připomínek	
Krajský úřad Středočeského kraje	Bez připomínek	
Krajský úřad Ústeckého kraje	Bez zásadních připomínek	
Krajský úřad kraje Vysočina	1 zásadní připomínka Kraj Vysočina se ztotožňuje s Variantou 1. v části materiálu, která se zabývá možnostmi zavedení institutu zkoušky spolehlivosti na další osoby působící v orgánech veřejné moci, tj. v ponechání současného stavu, kdy jsou zkoušky spolehlivosti prováděny pouze na úzce vymezený okruh osob (policisté a zaměstnanci policie), přičemž tyto zkoušky provádí Inspekce Policie ČR.	<u>Vysvětleno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastánce varianty č. 1 ohledně okruhu osob, na něž se má vztahovat zkouška spolehlivosti (tj. ponechání současného stavu). <i>Připomínkové místo s tímto způsobem vypořádání souhlasí.</i>
Krajský úřad Zlínského kraje	1 zásadní připomínka Část 5. Možnosti zavedení institutu zkoušky spolehlivosti na další osoby působící v orgánech společnosti Bod 5.1 Okruh osob, na které by se měla vztahovat zkouška spolehlivosti a důsledky pozitivního výsledku zkoušky spolehlivosti – doporučujeme variantu 1, tzn. ponechání současného stavu, kdy jsou zkoušky spolehlivosti prováděny pouze na vymezený okruh osob prostřednictvím Inspekce Policie ČR.	<u>Vysvětleno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastánce varianty č. 1 ohledně okruhu osob, na něž se má vztahovat zkouška spolehlivosti (tj. ponechání současného stavu). <i>Připomínkové místo s tímto způsobem vypořádání souhlasí.</i>
Kancelář Poslanecké	Připomínky nebyly zaslány	

sněmovny		
Kancelář Senátu	<u>Připomínky nebyly zaslány</u>	
Kancelář prezidenta republiky	<u>1 zásadní připomínka</u> V rámci připomínkového řízení se navrhuje ponechání stávajícího stavu využití předmětného institutu a okruh osob, na které by se zkouška spolehlivosti vztahovala, nerozšiřovat. V boji proti korupci je třeba využít stávající právní nástroje a důsledně je vymáhat a ne zavádět další, u kterých se již nyní jeví zcela nepochybná protiústavnost.	<u>Vysvětleno</u> Připomínkové místo bylo uvedeno v předkládací zprávě jako zastánce varianty č. 1 ohledně okruhu osob, na něž se má vztahovat zkouška spolehlivosti (tj. ponechání současného stavu). <i>Připomínkové místo s tímto způsobem vypořádání souhlasí.</i>
Českomoravská konfederace odborových svazů	<u>7 zásadních připomínek</u> 1. Předložený návrh materiálu „Analýza možnosti zavedení institutu „zkouška spolehlivosti“ pro další osoby působící v orgánech veřejné moci“ nesplňuje	ROZPOR Při ústním vypořádání dne 29.4.2011 připomínkové místo sumarizovalo své připomínky v tom smyslu, že materiál odmítá jako celek, neboť zásadně nesouhlasí s rozšířením testů spolehlivosti na další osoby, resp. požadují úplné zrušení institutu zkoušek spolehlivosti. Proto nelze akceptovat připomínku tohoto připomínkového místa, které materiál odmítá jako celek, neboť předložení materiálu je stanoveno ve Strategii boje proti korupci na období let 2011 a 2012 Ad 1. <i>Vzato na vědomí</i>

	požadavky běžně kladené na analytický materiál, který v tomto případě má, dle předkládací zprávy, analyzovat možnosti zavedení institutu zkoušky spolehlivosti na další osoby působící v orgánech veřejné moci. Z textu předkládací zprávy v případě uváděných důvodů vyplývá, že se spíše jedná o návrh věcného záměru právní úpravy zkoušky spolehlivosti. 2. Tomu napovídá například skutečnost, že k rozhodnutí vládě se předkládají tři problémy: 1. Okruh osob, na které by se měla zkouška spolehlivosti vztahovat; 2. Orgán odpovědný za provádění zkoušek spolehlivosti; 3. Legislativní řešení zkoušky spolehlivosti. Zásadně nelze souhlasit s tím, že materiál neuvádí žádné významné věcné důvody, které by opravňovaly možnost zavedení institutu „zkoušky spolehlivosti“ pro další osoby působící v orgánech veřejné moci, což je v rozporu z původním zadáním vyplývajícím z bodu 1.8. Strategie vlády v boji proti korupci na období let 2011 a 2012. Dokonce nejsou ani uvedeny například výsledky analýzy využívání institutu zkoušky spolehlivosti podle § 107 zákona o policii, pokud taková analýza byla vůbec zpracována, což z návrhu materiálu nevyplývá. 3. Z návrhu materiálu není zřejmé, jakým způsobem a z jakých důvodů předkladatel dospěl k rozšíření možnosti zavedení „zkoušek spolehlivosti“ na další osoby působící v orgánech veřejné moci. Zásadně proto nelze souhlasit s tím, že materiál neobsahuje analýzu možnosti využití různých institutů nelegislativní povahy (nikoliv tedy „zkoušky spolehlivosti“), jako protikorupčních opatření, u předem stanovených (vytypovaných) funkčních míst případně pracovišť, které je možno označit jako ohrožená či obzvláště ohrožená korupcí v oblasti veřejné správy. Tato zásadní vada návrhu materiálu je o to větší, že sám předkladatel uvádí v části 4. Institut „zkoušky spolehlivosti“ v zahraničí, že citujeme: <i>„podle dostupných informací, které se podařilo shromáždit, je..... aplikována zkouška spolehlivosti povětšinou na příslušníky bezpečnostních sborů.....“.</i> Z příkladů, které jsou v textu uvedeny však vyplývá, že se jedná výlučně o příslušníky policie, v některých případech pouze o určité skupiny příslušníků policie (např. některé státy USA a federální úroveň USA, Austrálie, částečně Velká Británie). V dalších zemích, jak se uvádí v návrhu materiálu se boj s korupcí „řeší	Zvolený model analýzy byl uplatněn z důvodu uvedení základních faktů, a to tak, aby vláda vybrala takovou variantu, která bude následně zpracována již plně dle LPV Ad 2. <u>Akceptováno</u> materiál byl v těchto ohledech dopracován Ad 3. <u>Akceptováno částečně</u> materiál byl v těchto ohledech dopracován; zpracovatel Analýzy nedospívá k závěru nutnosti rozšíření okruhu osob, na něž by se zkouška vztahovala, nýbrž pouze plní úkol zadaný vládou ve Strategii boje proti korupci, jakož i závazek vyplývající z Koaliční smlouvy a Programového prohlášení vlády; navíc materiál obsahuje tzv. nulovou variantu, která znamená ponechání současného stavu, tj. nerozšiřování okruhu osob, na něž by se vztahovala
--	---	---

	<i>spíše trestněprávními instituty“.</i> 4. “Zkouška spolehlivosti“ je definovaná v bodu 1 § 107 zákona o policii jako citujeme: „<i>předcházení, zamezování a odhalování protiprávního jednání.</i>“ Tato zkouška je tedy legálně definovaná jako zkouška odolnosti vůči fakticky jakémukoliv protiprávnímu jednání nikoliv jen proti korupčnímu jednání. Ve skutečnosti se tedy jedná o zkoušku morální integrity osobnosti. Jak vyplývá z návrhu materiálu hodlá předkladatel tuto definici převzít. Jako příklad uvádí, že zkouška spolehlivosti se bude například vztahovat na porušení povinností podle zákoníku práce či jiných právních předpisů. Předkladatel se domnívá, že „<i>stejně jako je možné provádět psychologické testy, zjišťovat odborné předpoklady.... mělo by být možné zjišťovat neúplatnost dané osoby respektive její odolnost vůči protiprávnímu jednání.</i>“ S touto argumentací nelze se zásadních věcných důvodů souhlasit. Návrh současně předpokládá, že v případě pozitivního výsledku zkoušky spolehlivosti bude mít tato skutečnost na rozdíl od současné platné právní úpravy, pracovněprávní dopady ve smyslu okamžitého ukončení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele. Zde je třeba uvést, že podle ustanovení § 55 písm. b) zákoníku práce může zaměstnavatel výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem. Uvedené ustanovení je třeba aplikovat tak, že musí dojít k porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci a intenzita tohoto porušení musí dosáhnout stupně zvláště hrubého porušení. Zaměstnavatel tak může využít tento způsob a důvod ke skončení pracovního poměru jen v případě, že jde o porušení povinností, které jsou obsahem pracovního poměru, nikoli tedy v případě jakéhokoli protiprávního jednání a toto porušení musí dosáhnout značné intenzity. Jak existence povinností vyplývajících z pracovního poměru a jejich porušení, tak intenzita tohoto porušení musí být i nadále přezkoumatelná soudem. Představa, že „pozitivní“ zkouška spolehlivosti by byla sama o sobě důvodem k okamžitému skončení pracovního poměru je zásadně nepřijatelná. 5. ČMKOS a OS státních orgánů a organizací odmítá zavedení zkoušky	možnost aplikace zkoušek spolehlivosti. Ad 4. <u>Vzato na vědomí</u> Zpracovatel nehodlá rozšiřovat výpovědní důvody ze strany zaměstnavatele (dosavadní úprava je dle názoru zpracovatele postačující). Ad 5.
--	---	--

	spolehlivosti na další okruhy zaměstnanců státní správy, územní samosprávy a dalších institucí, jak předpokládá předložený návrh materiálu. Zásadně nesouhlasný názor ČMKOS a odborového svazu je dlouhodobě konzistentní. A není žádný věcný důvod k jeho změně. 6. Již v rámci vnějšího připomínkového řízení k návrhu zákona o Policii ČR v roce 2007 ČMKOS a OS státních orgánů a organizací nesouhlasily se zavedením institutu zkoušky spolehlivosti, citujeme: „<i>K tzv. zkoušce spolehlivosti nutno dodat, že takto definovaná je za hranicí trestního zákona i za hranicí základních práv a svobod. OS nesouhlasí se zavedením tohoto velmi problematického institutu z řady důvodů, zejména však pro jeho snadnou zneužitelnost. Jde jednoznačně o popření principu „presumpce řádného občana“ a tedy i policisty, o popření presumpce nevinu policistů</i>“ Nutno dodat, že sám předkladatel návrhu materiálu „Analýza možnosti zavedení institutu „zkouška spolehlivosti“ pro další osoby působící v orgánech veřejné moci“ konstatuje, že zkouška spolehlivosti tak, jak je upravena v § 107 zákona o policii „<i>nerozlišuje, zda se jedná o jednání související či nesouvisející s výkonem služby ani v jakém právním režimu došlo k protiprávnímu jednání, zda v rovině soukromoprávní či veřejnoprávní a v jejím rámci, zda v oblasti netrestní či trestní</i>“. Dále předkladatel návrhu v této souvislosti konstatuje, že citujeme „<i>Takto široké využívání institutu zkoušky spolehlivosti by však zřejmě naráželo na ústavní mantinely, neboť by jim bylo zasahováno do základních práv a svobod.</i>“ Tím s odstupem času dává předkladatel de facto nepřímo za pravdu názoru ČMKOS a odborového svazu. Stejně odmítavé stanovisko zaujaly ČMKOS a odborový svaz i v případě návrhu zákona o Generální inspekci bezpečnostních sborů, který je v současné době v legislativním procesu, citujeme: „<i>K § 41. Trváme na tom, aby se zkouška spolehlivosti nevztahovala na civilní zaměstnance příslušných bezpečnostních sborů.</i>“ Připustily vztažení zkoušky spolehlivosti na příslušníky bezpečnostních sborů, ale pouze v souvislosti s výkonem služby. Navíc navrhovaly včetně uvedení věcných argumentů, aby se působnost Generální inspekce vztahovala pouze na příslušníky Policie ČR.	<u>Akceptováno</u> Připomínkové místo je uvedeno ve variantě 1., tj. ponechání současného stavu s tím, že v předkládací zprávě je zdůrazněno, že v případě přijetí jiné než nulové varianty bude rozpor. Ad 6. <u>Vzato na vědomí</u>
--	--	--

	ČMKOS a OS státních orgánů a organizací trvají na tom, aby v případě zaměstnanců státu, krajů a obcí zařazených v organizačních složkách, které jsou ze zákona správními úřady či správními orgány byla v první řadě identifikována pracovní místa respektive pracoviště, kde by přicházelo v úvahu možné korupční jednání. Dále, aby byla provedena analýza možných rizik ohrožeností korupcí a tam, kde to bude nezbytné, aby byla přijata odpovídající protikorupční opatření nelegislativní povahy, která omezují korupční rizika na minimum. Jedná se například se o důslednou kontrolu nadřízených, případně jiné systémy kontrol (kontrola čtyř, případně více očí), zapojení vyššího počtu osob do rozhodovacích procesů, kde je vysoká míra ohrožení korupčním jednáním a další systémová opatření. Upozorňujeme, že některá systémová opatření vedoucí k omezení respektive vyloučení možného korupčního jednání jsou v některých oblastech územní státní správy a územní samosprávy již více let zavedena a osvědčila se. 7. Pokud jde o návrh zavedení povinnosti vložit v případě pozitivního výsledku zkoušky spolehlivosti toto do osobního spisu zaměstnance (bod 5.3 Varianta 1), upozorňujeme, že zaměstnavatel nemá zákonnou povinnost vést osobní spis zaměstnance a bez změny zákoníku práce by nebyla taková úprava možná.	
Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů ČR	<u>Připomínky nebyly zaslány</u>	
Unie zaměstnavatelských svazů ČR	<u>Připomínky nebyly zaslány</u>	
Finanční arbitr ČR	<u>Připomínky nebyly zaslány</u>	

Ad 7.
Akceptováno

V Praze dne 16. srpna 2013

Vypracoval: JUDr. Martin Bohman

Podpis: